

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

15. april 1981

17. årg.

Frelsa og livet i Jesus

(Johs. 15, 1-8)

Eg er vintreet, de er greinene. Den som er i meg, og eg i han, han ber mykje frukt, for utan meg kan de ingen ting gjera, seier Jesus i Johs 15, 5.

For meg synest det som om denne likninga om vintreet og greinene er det som best viser oss kva det vil seia å bli frelst, og som best kastar lys over livet som kristen.

Det fyrste me ser er at Jesus er vintreet, han er livet og livskjelda for frelsa og livet i Gud. Som vintreet let si livgivande sevje eller saft strøyma ut i greinene til liv og frukt, slik kjem det levande vatnet frå Jesus til syndaren, og blir i han til ei kjelda som veller fram til evigt liv, seier Jesus til den samaritanske kvinna. (Johs. 4, 14). Utan Jesus kan me ingen ting gjera, seier han her i likninga. Det vil seia at utan Jesus finst det ikkje frelse eller evig liv, heller inga frukt til æra for Guds namn.

For det andre viser han i likninga at me er greinene, og at greina er avhengig av treet. Utan forbindelsen med treet er den visna og død, utan liv og frukt, unyttig og berre til å skjera av og kasta på elden. Slik også med oss menneske, utan livsforbindelsen med Jesus blir der inga frelse og liv med Gud. Jesus seier her: **Vert de verande i meg, og vert orda mine verande i dykk, så bed om kva de vil, og de skal få det!** På den måten vert Far min herleggjort at de ber mykje frukt, og de skal verta mine læresveinar. På andre

sida seier han: Om nokon ikkje vert verande i meg, vert han kasta ut som ei grein og visnar. Ver i meg, så er eg i dykk, som greina ikkje kan bera frukt av seg sjølv, men berre når ho er på vintreet, så kan ikkje de heller utan de er i meg.

Så vil det melda seg eit spørsmål for oss: Kva vil det så seia å vera i Jesus? Kva er denne livsforbindelsen med Jesus? Med andre ord: Kva vil det seia å vera frelst og å leva med Gud? Alle desse spørsmåla er eitt og det same spørsmålet, og å finna rett og sant svar på det er livsviktig for oss, og avgjer korleis livet her og evigheten skal bli for oss.

Livssamfunnet med Jesus

det kan ikkje noko menneske få i stand av seg sjølv, det er åleine Guds verk. Paulus seier i 1. Kor. 1, 30 at det er Guds verk at de er i Kristus Jesus. Og i 2. Korint. 1, 21-22: Men den som bind oss, og dykk med, fast til Kristus, og som salva oss, det er Gud, han som og sette sitt innsigle på oss og gav Anden til pant i hjarto våre.

Disse to orda viser oss klart kva det vil seia å bli frelst. Det er å bli bunden fast til Kristus, bli foreina med Jesus som potekvisten blir det med treet. Paulus skriv om dette i Rom. 11 at sume av greinene blei avbrotne, og den oljekvisten som var vill av naturen blei innpota på det gode oljetreet imot naturen, og fekk eiga med i rota og feita frå det gode olietreet.

som er eit bilete på Jesus, på same vis som i likninga om vintreet og greinene. Og denne ompotinga kan berre den Heilage Ande gjera. Berre han kan binda oss fast til Kristus og salvar oss med sin And, eg tar av mitt og gir dykk, som Jesus seier ein stad. Det er Anden som gjev liv, kjøtet gjer ikkje noko gagn.

Eitt talande døme på korleis dette går til, det har me i det Skrifta fortel om Paulus og hans omvendelse. Han fortel sjølv i Filip. 3. kap. at før sin omvendelse levde han i trua på - og sette lit til kjøt, det vil seia på seg sjølv og si gudsfrykt. til at han var omskoren den åttande dagen (idag til att me er døypt), er av - og tilhøyrer Guds folk, i syn på lova ein farisear, til at han var ihuga og nidkjær for Guds ord og gjerning og levde eit ulastande liv etter lova.

Men så møtte Jesus han på veien til Damaskus, og midt i hans nidkjære forfylgning av dei som trudde på Jesus, kom Andens lys frå himmelen over han. Der fekk han sjå at han ikkje tente Gud, men sto Gud imot, at han forfylgde Gud når han sto dei som trudde på Jesus imot, og at det han sette si lit til var verdlaust for Gud. Han var ein skriftlærd sjelesyrgjar utan kjennskap til Jesus, utan liv i Gud. ein fortapt syndar for Gud som tollarar og openberre syndarar. Slik skjer Anden syndaren laus frå den gamle rota som er vill og vond av naturen.

Det andre som Anden openberra for Paulus var at om han skulle bli frelst, måtte han vinna Kristus og bli funnen i han, ikkje med mi rettferd som kjem av lova, men rettferda av Gud som me får ved trua på Kristus. Og der Paulus låg blind og fortapt fekk Anden åpenberra Jesus og hans frelse for hans hjarta, han blei bunden fast til Kristus, kom i forbindelse med vintreet, fekk drikk av det levande vatnet, som blei i han til ei kjelda som velle fram til evig liv. Han vitnar sjølv at det gamle er forgjenge og alt har vorte nytt, han er ein ny skapning og lever på ei ny rot, har funne ei ny livskjelda. Eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever

meg, og det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, som elsker meg og gav seg sjølv for meg. Eg reknar ikkje Guds nåde for inkje, for dersom rettferd var å vinna ved lova, så døydde Kristus utan grunn. Galat. 2.

Har du opplevd dette? Å gå konkurs på deg sjølv og din eigen kristendom, og finna og vinna Jesus, og begynt å drikk av det levande vatnet som han gir? Det er ikkje det ytre som er avgjerande, men rota det renn fram frå. Menneske er vondt og villt av naturen, og kan aldri bli godt og reint og rettferdig for Gud. Det er årsaka til at Gud sende Jesus, sin eigen Son, som blei menneske og er det einaste menneske som er godt og reint og rettferdig for Gud. Du skal få koma til han, få ta imot han og «sevja» som flyt ut frå vintreet. «Kom nu til kilden god! Kom, drikk av livets klare flod», syng songaren.

Ikva er så livet og sevja frå vintreet — Jesus ?

Det første du får når du drikk av livskjelda er Jesu Kristis And, som gir deg lys over frelsen i Jesus. Du ser at du er frelst, uforskyldt av Guds nåde ved utløysinga i Jesus Kristus. Han herleggjer Jesus og evangeliet om han får hjarta ditt, og det ber si rike frukt. Du får Jesu Kristi sinnelag, som elsker Jesus og evangeliet om han, elsker dei som er født av han, og som gjerne vil vitna om det du har funne i han for dei som ikkje kjenner han, gret over dei som ikkje vil tru Guds evangelium, gjer deg fatig i di ånd og deg sjølv, men rik i Gud.

Paulus seier det slik: Men hans verk er det at de er i Jesus Kristus, som for oss har vorte visdom frå Gud og rettferd og helging og utløysing. Jesus er vorte til visdom frå Gud, til «en virdomskilde» som songaren uttrykkjer det. Når orda dine opnar seg, gjer dei den einfoldige vis, seier Guds ord.

Du lærer å kjenna Gud, du lærer å kjenna Jesus og hans frelse, og du lærer å tenkja Guds tankar og Guds vegar og sjå og kjenna det åndelege Guds rike og

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75
Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit som tinging, oppseing, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

Rotnens Boktrykkeri

all åndeleg velsigning som Gud har velsig. oss med i Jesus Kristus. Gud åpenberar for ditt hjarta det som Gud har etla dei som elsker Jesus. Ein visdom som verda aldri ser eller kjenner og aldri kjem opp i menneske-tanken og menneske-hjarta, men som Gud åpenberrar for dei som trur.

Vidare vitnar Paulus at Jesus blei han til rettferd for Gud. Men nå har ei rettferd frå Gud, ei som lova og profetane vitnar om, vorte openberra utan lova - ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus for alle og over alle som trur. (Rom. 3, 21-fg.) Bibelen er ei kjelda der du drikk til deg livet og rettferda i Kristus, så hjarta syng: «Ren og rettferdig, himmelen verdig er jeg i verdens frelser alt nu, Ordet forkynner at mine synder kommer Han aldri mere i hu. A, jeg er frelst og salig fordi Fønnen har gjort meg virkelig fri! Fri ifra nøden, domen og døden, Amen, halleluja!»

For det tredje blei Jesus til helging for oss, og dykk med, seier Paulus. Også

dykk, som fordom var framande og fiendar ved dykkar huglag, i dei vonde gjer-ningane, dykk har han no forlikt i hans jordiske lekam ved døden, for å stilla dykk fram for si åsyn heilage og ulastande og uklandrande, så framt de vert verande i trua, grunnfeste og trauste, og ikkje let dykk rikka frå den vona evangeliet gjev. (Kolles. 1, 21-23). Han seier i Ef. 2 at me er sette med han i himmelen. Der sit Jesus og viser seg for oss, og her på jorda openberrar han det ved sitt ord for hjarta ditt at du er heilag og rein for Gud i og ved Jesus. A, herlege evangelium, vintreets saft, som me fritt og uforskyldt får drikka av livets elv i Ordet og i nattverden han har gjeve oss.

Det siste han nemner i 1. Korint. 1,30 er at Jesus blei oss til utløyning. Ved sitt blod løyste han oss frå synda, frå skulda, domen og døden, og vann oss ei evig utløyning. Jesus har løyat deg frå deg sjølv og ditt gamle menneske, då han gjorde det til inkjes på krossen. Sjå Rom. 6. kap. Det blir nok dømt av Anden og ordet, og er deg til pina og plaga kvar dag, blir årsak til angst og smerte, men det kan aldri fordømme deg. For det er ingen fordømmelse for den som er i Kristus då Gud let domen råma han i vår stad. Gud ser ikkje lenger det vonde som heng så fast ved deg, for Jesus er komen i din stad. Gud ser deg som han ser Jesus.

Jesus er blitt deg til utløyning frå djevelen og hans makt, då han viste seg som sigerherre over han på krossen. Djevelen har ingen rett på deg lenger, og ingen makt over deg, for du høyrer Jesus til, han som har løyst deg ut, kalt deg ved namn og som seier du er min, du er mykje verd for eg kjøpte deg dyrt, og eg vaktar deg vart som min eigen augnestein!

«Kom nå til kilden god! Kom, drikk av livets klare flod - blott drikk igjen, mir sjel». Der er liv og der er lækjedom for syndarar og fortapte.

Amund Lid.

Guds useielege gáva

AV ODD DYRØY

Det har vore gjeve mange store gáver her på jord. Også i Bibelen les vi om kongar og fyrstar som gav store gáver. Det kunne vera döttr, landområde eller kamelar. Men her er det ein annan som gir, det er Gud.

I Ordet, får vi sjá kva Gud har gitt, og kva han gir. Det fyrste han gav oss var livet, alt det skapte som rører seg og er til. I sanning ei usegjeleg gáva. Men so gav han også mørket og døden. Han kunde ikkje hindra at mennesket valgte dette. Brorson seier: «Det skar Ham i hans hjerte - » då han såg døden og mørket vart valgt fram for lyset og livet.

Fyrst gav han oss alt gjennom sitt skaparverk i Ordet, men á, korleis det vart øydelagt.

«Og Herren sa, eg vil tyna mennesket som eg har skapt, og rydja dei ut av jorda, både menneske og dyr, og krek og fuglane i lufta, for eg angrar at eg har skapt dei. 1. Mos. 6. 7.

Guds skaparverk vart øydelagt

For det som ein kan veta om Gud, ligg ope for dei, Gud hev 'sjølv openberra dei det. For hans usynlege grunnhått, både hans ævelege kraft og hans guddom, har vore synleg alt frå verda vart skapt, med di ein kan skyna han av gjærningane - so dei har ikkje noko á orsaka seg med. Rom. 1, 19.20.

Men Guds openberring og storhet i skaparverket, kan ikkje gi frelse og evigt liv til den falne menneskeslekt. No måtte Gud openberra sin storhet og kjærleik på ein annan måte.

Korleis gjorde han det?

Ved at Ordet vart kjøt. Guds kjærleik blei openbera i hans eigen son Jesus, «For so elska Gud verdi at han gav Son sin den einborne, so kvar den som trur på han ikkje skal verta fortapt, men ha æveleg liv. For Gud sende ikkje Son sin til verda so han skulle døma verda, men så verda skulle verta frelst ved han.» Johs.

3. 16, 17. Over desse orda må det sta Gud være takk, for si usigelege gáva. Men, Gud slår ikkje av på si rettferd. og sine krav, om synda si løn som er døden. Det står fullkome ved makt. Ja, skal stå til evig tid.

Men no tar Sonen heile børa og ansvaret for Faderens rettferdige dom, som døden. No kan Herren forkynna for skapning: Død kvar er din brodd? Døden kvar er din siger? Men brodden i døden er synda, og krafta i synda er lova, men Gud være takk, som gav oss siger ved vår Herre Jesus Kristus. 1. Kor. 15. 55, 57. For ein brodd i synda som førte til synd som trengde seg igjennom til alle menneske. Det var ein brodd full av dødens gift. Lova sin dom gjorde synda endå større og tyngre. Men Gud vere takk, som gjev oss siger ved vår Herre Jesus Kristus.

Sonen openbera sin Guddom. Vi ser nokre dømer på det. I Kana i Galilea der han gjer vatn til vin. Då han velsigna to brød og fem fiskar til mat for fem tusen. Då han stiller stormen og går på sjøen, eller ropa enkja sin son i Nain til livet. Då han deier: Lasarus kom ut, etter fire dagar i grava. Men då han skal inn under synda sin dom, lyt han visa sin Guddom i dette. Han tagde, han kunde ikkje seia seg rein no, kunde ikkje velta børa og dommen på dei skuldige. Han hadde valgt á byta med deg og meg. Synda sin brodd nådde ikkje hans vilje og hjarta, men synda sin dom. Denne sterkeaste av alle, blei den minste av alle. Den heilagste av alle, vart den mest ynkelege og ureine. Han som var lyset og livet, vart gjort til mørke og død.

Er denne Sonen sterk? Er denne din broder full av kjærleik? Er ikkje denne siger din og min? Var det ikkje for alle han stridde og vann? Står det ikkje skreve: Den som ikkje visste av synd, har han, Gud, gjort til synd for oss, så vi skulle

verta rettferdige for Gud i han.» 2. Kor. 5, 21. Ja, ordet står som klippen fast, at hans død og blod skal gjelde.

Vreiden over synd og vantru er betalt med Jesu blod. Jesus gjekk med sitt eige blod ein gong inn i heilagdomen, og fann oss ei evig utløyning. Lova si oppfylling er og openberra i dette, Jesus elskar nesten som seg sjølv, ja endå meir. Men Gud syner sin kjærleik med di at Kristus døydde for oss, medan me enda var syndarar. Gud er rettferdig, og kan gjera det rettferdig som trur på Jesus. Eller tek s tilflukt til soningsverket på Golgata.

Gud er mektig å gjeva dykk all nåde

rikt mål, so de i alle ting alltid kan ha nøgd, og vera rike til all god gjerning. 2. Kor. 9, 8. Når ein får sjå inn i dette, då kan ein seia med Paulus: Gud vere takk, for si usegjelege gåve. Skulle vi ikkje gjera litt meir bruk av denne gåva? Alt det Jesus er, var og gjorde, er gjeve oss. Han har ikkje halde noko attende.

Ta i mot, og takk for denne gåva. Bring den også vidare til andre, for her er so mange som ikkje har fått sjå og kjennå nåden. So mange som enda er under domen.

Dei er fatige, fordi dei ikkje har fått teke imot nåden i Jesus Kristus.

Det daglige helliggjørelsesliv

AV JOHS. BRANTZEG

Da jeg i 1925 var med på et større indremisjonsmøte i byen Radcliffe, Iowa, Amerika, kom det en kveld etter at møtet var slutt en eldre kvinne bort til meg. Hun betrodde meg at hun gikk og bar på en bekymring som plaget henne. Hun var plaget og bekymret fordi hun ofte merket at hun hadde lyst til det onde. Spørsmålet for henne var: **kan jeg være en kristen når jeg kjenner lyst til det som jeg erkjenner er ondt?**

Dette spørsmålet krever sitt svar. Kan jeg være en kristen og likevel kjenne lyst til det som er ondt? Eller er stillingen den at dersom det er rett med meg som kristen, så må jeg være ferdig med all ond lyst?

Skal vi få klarhet i denne saken, må vi først undersøke Skriftens lære om det gamle og det nye mennesket.

I Efes. 4, 20-24 leser vi: I har ikke lært Kristus således å kjenne (nemlig at de skulle overgi seg til skamløshet som hedningene) om I ellers har hørt om ham og er blitt opplært i ham, således som sannhet er i Jesus, at I etter eders forrige ferd skal avlegge det gamle mennesket, som forderves ved de dårlige lyster, men fornyes i eders sinns ånd og iklæder

det nye mennesket, som er skapt etter Gud i sannhetens rettferdighet og hellighet.

Den alminnelige forståelse av dette ordet mellom oss lutheranere er at det gamle og det nye mennesket lever ved siden av hverandre i alle troende. Og dette forholdet varer så lenge livet på jorden varer.

Idere lærer vi at **det gamle mennesket er korsfestet og skal dødes. Det er ennå ikke dødt, men det er korsfestet. Det er sikkert ikke uten gyldig grunn at man har gjort oppmerksom på at korsfestelse ikke bare er en ytterst smertefull, men og en langsom døds måte.**

Vi lærer og at samtidig med at det gamle mennesket avlegges og dødes, skal det nye menneske tilta og vokse, idet vi daglig praktiserer disse to tingene, å avlegge det gamle og iklæ oss det nye.

Spørsmålet blir da: Er dette Skriftens lære, eller har vi borttolket Skriftens virkelige mening? Lager vi dogmatikk etter vårt daglige liv istedet for å innrette livet vårt etter sann bibelsk lære?

Til ytterligere belysning av spørsmålet vil vi se på noen andre bibelord.

I Gal. 5, 16-17 står det: Men jeg sier

eder: vandre i Anden, så skal I ikke fullbyrde kjødets begjæring. For kjødet begjærer mot Anden og Anden mot kjødet. De står hverandre i mot så I ikke skal gjøre det I vil.

Dersom vi leste disse ordene på forhånd uten å vite noe om de forskjellige meninger og fortolkninger, kunne vi da UNNGÅ Å FA INNTRYKK AV AT HER ER DET TO MAKTER SOM BEGGE FINNES I DEN TROENDE? Her er ikke tale om en kamp, som vi er ferdig med, men en kamp som stadig varer ved i den troendes innvortes liv.

Kjødets og dets begjæring, er det noe utenom den troende? Hva skulle det da være? Er det andre menneskers kjødelige begjæringer? Er det Satan? Det er visst tilstrekkelig å bare nevne spørsmålene. De avviser seg selv som noe som er både bibelsk og erfaringsmessig umulig.

Det er ånden i de troende det her er tale om. Og sidestillingen gjør det klart at kjødet, det er kjødet i den troende.

At Paulus her taler om mennesker som er kommet til den frelsende tro, kan det ikke være noen tvil om. Det går klart fram av sammenhengen. Enhver som vil lese, kan se det.

Vandre i Anden, så skal I ikke fullbyrde kjødets begjæringer. Han taler altså til folk som har Anden, ellers ville det være meningsløst å be dem vandre i Anden. Apostelen ville aldri tale slik til uomvendte mennesker. Men når han så ber disse åndelige menneskene å vandre i Anden, så forutsetter den formaningen at det er mulig for dem å vandre på en annen måte. Og denne muligheten var der fordi kjødet og kjødets begjæring fantes hos dem og i dem. Galatnerne hadde fått Anden, og likevel var de iferd med å gli ut i noe så uåndelig som å forkaste Kristus og ta loven og omskjærelsen i hans sted. Denne nærliggende muligheten holdt på å bli en virkelighet.

Et annet ord om samme saken finner vi i Jak. 1, 13-14: Ingen si når han fristes: Jeg fristes av Gud. For Gud fristes ikke av det onde, og selv frister han ingen.

Men hver fristes idet han drages og lokkes av sin egen lyst.

Også her tales det om troende mennesker. I vers 2 kaller Jakob dem mine brødre og i vers 3 taler han om prøvelsen av deres tro.

Jeg har forstått det slik at endog fullkommenhetslærens talsmenn går med på at «de fullkomne» kan fristes som Adam kunne fristes i Paradis. Men Jakob lærer altså med rene ord at fristelsen er ikke bare noe utenfra og utenfor oss. Etter sitt innerste vesen er fristelsen dette at vi drages og lokkes av vår egen lyst. Vår egen lyst, er ikke det samme som kjødets begjæring? Er det ikke det samme som det gamle mennesket? Ordene er forskjellige, men saken er den samme.

Men her møtes vi av en innvendig som vi ikke kan gå forbi. Det er nemlig to andre steder der uttrykket det gamle mennesket forekommer. Der finner vi ord som tyder på at de troende en gang for alle er ferdige med det gamle mennesket. Det står nemlig i Rom. 6, 6: Da vi jo vet dette at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham forat syndelegemet skulle bli til intet, så vi ikke mer skal tjene synden. Og i Kol. 3, 9-10 står det: Lyv ikke mot hverandre, I som har avkledd eder det gamle mennesket med dets gjæringer og iklædd eder det nye, som fornyes til kunnskap etter sin skapers bilde.

I Rom. 6, 6 sto det altså: For at syndelegemet skulle bli til intet, så vi ikke mer skal tjene synden. Og i Kol. 3, 9: I som har avkledd eder det gamle mennesket.

Det kan vanskelig nektes at det ved første øyekast ser ut som det her tales om noe som skjer, og skal skje, i et øyeblikk, og så er vi ferdige med det. Syndelegemet er en gang for alle blitt til intet, drept, druknet, skaffet av veien. Det gamle mennesket har man klædd av seg og kastet vekk som et utslitt klæplagg. Og aldri mer tar en den på seg igjen, for en har fått en ny drakt. Den nye drakten er kommet i stedet for den gam-

le. Den bæres ikke utenpå den gamle eller stykkevis sammen med den gamle.

Et annet ord i Rom. 6 synes og å kunne bli tatt til inntekt for en slik oppfatning. I v. 11 står det nemlig: Således skal og I akte eder som døde for synden. Og i 1. Pet. 4, 1 har vi et ord om at de troende skal vepne seg med den tanken at de er «ferdige med synden».

For å komme til klarhet over denne oppfatningen virkelig er Skriftens lære, må vi ta to ting i betraktning. Først den gamle regelen om at skrift skal forklare skrift. Et enkelt eller et par bibelord kan ikke være avgjørende. Vi må ta med alt det som Skriften sier om den saken det i øyeblikket gjelder. Dernest må vi spørre: Er det i selve det ordet som er anført noe som viser at det ikke er ment slik som nevnt ovenfor?

Når det gjelder Skriftens samlede mening, kunne det være fristende å minne om gammeltestamentlige ord, særlig fra Salmenes bok, som viser hvordan de troende fremdeles plages og engstes av sin synd. Men vi kjenner vel til den innvendingen som sier at en slik bruk av gammeltestamentlige ord er uforenlig med den kjensgjerningen at vi nå lever i pinseåndens tidsalder og skal være kommet forbi det ufullkomne gammeltestamentlige standpunkt. Vi godkjenner ikke den innvendingen, men vi skal ta hensyn til den.

Vi holder oss altså til Det nye Testamentet. Vi møter da den iøynefallende kjensgjerningen at nettopp Det nye Testamentet er full av formaninger til de troende. De har Kristi Ånd boende i seg og drives av hans Ånd (se Rom. 8, 9 og 14), og likevel får de slike formaninger. Dersom de ikke trengte dem, ville de da ha fått dem? Og hvordan kan det henge sammen at de endog formaneres mot så grove synder som å «lyve mot hverandre» (Kol. 3, 9) eller mot «vrede, hissighet, ondskap, spott, skammelig snakk av eders munn» (Kol. 3, 8)? Vi trenger ikke nevne flere ord. Enhver bibelleser vil lett kunne finne flere.

Legg og merke til at det her ikke er tale om slike ting som vi med litt godvilje kunne kalle ufullkommenhet eller mangler. Her tales om virkelige synder, stygge synder, ting som vi ikke må prøve å pynte på ved å gi de et pent navn. Apostlene var ikke redde for å nevne tingene ved deres rette navn. Se f.eks. 1. Pet. 2, 11: I elskede! Jeg formaner eder som fremmede og utlendinger at I avholder eder fra de kjødelige lyster som strider mot sjelen. Apostelen betenker seg ikke et øyeblikk på å kalle dem I elskede og fremmede og utlendinger i åndelig mening. Men han er like så fritelende når han minner dem om de kjødelige lyster som de skal avholde seg fra. Hvorfor? Fordi de bærer dem i sin egen barm. Fordi de er «lyster» og stundom brenner de som ild både i kropp og sjel. Derfor må de stå på vakt og holde seg langt borte fra dem «idet I hater endog den av kjødet smittede kjortel.» Jud. 23.

Spørsmålet blir da om det i de formaningordene som er sitert, finnes noen antydning til at de troende kan eller bør komme til et så befestet åndelig standpunkt at de ikke mer trenger slike formaninger. Eller med andre ord at både roten og frukten til det onde er så helt tatt bort at en ikke behøver mer å «rykte for noe tilbakefall til kjødelige lyster og den slags.

Så langt jeg kan se, finnes det ingen antydning til det. Den stilltiende forutsetningen er uten tvil den at så lenge de troende er her på jorden, vil det og bli bruk for denne formaningen. Her må deres liv som troende alltid være omgjerdet av formaningene og av den ånd som taler gjennom formaningene og virker gjennom dem.

Det er heller ingen antydning til at det på dette området skulle være noen forskjell mellom de troende, slik at enkelte kommer så langt at de ikke trenger formaningene, mens andre aldri når fram til en slik fullvoksen kristendom.

De nytestamentlige formaningene taler altså ikke bare om større eller mindre

grad av fullkommenhet, f. eks. av den mangelfulle fullkommenhet som gjør at vi forstår stykkevis. Nei, formaningerne er formaninger mot synd. Hadde det bare vært tale om ufullkommenheter, ville nok ordene og tonen ha vært en annen. Fienden skal bekjempes, og det er både de kjødelige lyster og satans snedige angrep. Derfor er ordene så skarpe. Derfor er tonen så alvorlig.

Det var etter pinsedagen Peter, ifg. Gal. 2, 11, hyklet, så at en del andre jødekristne hyklet sammen med han og endog Barnabas ble revet med av deres hykleri. Det er sikkert for dristig å påstå at Peters hykleri bare var en mangel, en ufullkommenhet. Sannheten er at da Peter hyklet, så syndet han.

At det ifg. Ap.Gj. 15, 37 ifg. kom til en skarp strid mellom Barnabass og Paulus på grunn av Markus, slik at de skiltes fra hverandre og dro hver sin vei, var det bare ufullkommenheten eller hadde kjødet noe med det å gjøre? Hvem av de to som hadde rett, tilkommer det ikke meg å ha noen mening om. Men hvem vil benekte at kjødet hadde noe med denne striden å gjøre? Dersom kjødet var med, så var og synden med.

Så var det spørsmålet om der i selve Rom. 6, 6 og beslektede ord er noe som tvinger oss til å forstå dem på den absolutte måten som fullkommenhetslærens talsmenn hevder. Eller om ikke ordene tvinger oss til en slik forståelse, så kunne det enda være at den forståelsen er den som stemmer best overens med ordene og den sammenhengen de står i.

Dersom vi ser sammenhengen mellom Rom. 6, 6 og det som ellers sies i Rom. 6, hvilket resultat kommer vi til da?

I vers 12 står det: La derfor ikke synden herske i eders dødelige legeme, så I lyder dets lyster. Kunne apostelen tale slik dersom han ikke gikk ut fra at lystene fremdeles bor i deres dødelige legemer? Fordi lystene er der, skal de bekjempes. At denne kampen alltid føres til seier, sies det ikke noe om.

Men hvorfor bruker da apostelen så

sterke ord som at «syndelegemet skulle bli til intet» og «at I skal akte eder døde for synden»?

Det er for at selve prinsippet skal stå klart. Det må ikke være noen slags tvil om en så grunnleggende ting som denne at synden ikke har noen rett i de troendes liv. Det må være en klar og avgjort kampstilling.

En av vanskene i de kristnes troeskamp er sikkert den at de mer eller mindre bevisst innrømmer synden en viss rett. Enten er det slik at de tenker og stundom sier: **En kan da ikke vente at jeg skal være fullkommen heller.** Eller så sier de: **Jeg er nå engang slik. Det er min natur.** Eller: **De er jo forlatelse for alle syndene,** så det er ikke så farlig om jeg tar meg en eller annen frihet. Det kan og være andre ting som gjemmer seg nede i sjeledypet og ikke alltid lar seg kartlegge.

Får slike tanker råderom i vårt innvortes menneske, er slaget tapt. Ved slike anledninger gies synden rett til å beholde sin plass, til å herske. En kjemper ikke like til blodet mot det som en ikke har lyst i bann med all den makt og avgjorte bestemthet som Kristi And vil legge inn både i tanke og samvittighet. Dersom du ikke finner den rette grunninnstillingen, dersom selve prinsippet blir fordunklet eller avsvakket ved bevisst eller ubevisst akkordering med sannheten, finner Anden en stengt dør, og du er et lett bytte for den synd som hjertet har lyst på. Grunninnstillingen, det rette prinsippet er at synd er synd, om den ser aldri så uskyldig ut. Den er din fiende. Du skal fly den. Du risikerer «å få fred i din synd» dersom du begynner å gli nedover syndens skråplan fra en liten begynnelse til du ligger i smusset som en slagen mann. Det går på livet løs å by noen av sine lemmer fram til tjener for urettferdigheten. (Rom. 6, 19 og 6, 23).

Som alle noenlunde kyndige bibelleesere vet, så er det om de kristnes forhold til synden flere betydningsfulle ord i Skriften som ikke er nevnt her. Ved flere av dem er det akkurat den eiendommelige

ten som er pekt på ovenfor med hensyn til uttalelsene i Rom. 6. De taler mer om grunninnstillingen enn de sier om hvordan denne grunninnstillingen virkelig gjøres i det praktiske livet. Andens mening i det inspirerte ord er uten tvil den at det er av ytterste viktighet at grunnprinsippene blir klart oppfattet, og at de griper oss i vårt innvortes menneske med all den vekt som de guddommelige grunntankene bør ha for en Kristi etterfølger.

Ellers er jeg naturligvis ikke blind for at i denne kampen mellom synsmåtene når det gjelder den rette forståelsen av bibelord og bibelsyn, der er der ikke mulig å levere noe tvingende «matematisk» bevis. Til slutt blir vi alle henvist til et valg mellom synsmåter. Gud gi i nåde at det må bli et valg med «sannhet i hjertets innerste».

La oss så kort summere opp det som er sagt om vår virkelige stilling.

En troende kristens troesliv innledes med at han frivillig overgir sitt gamle jeg til å korsfestes med Kristus. Denne frivillige overgivelsen er fra de troendes side en i seg selv avgrenset, øyeblikkelig handling, en handling som betegner noe avsluttet. Sett ut fra den troendes fortsatte liv med Gud er denne handlingen noe som hører fortiden til. Derfor bruker også Paulus i Rom. 6, 6 uttrykket ble korsfestet.

Men om den troende slik er ferdig med korsfestelsen, så er det noe annet han ikke er ferdig med, det er kampen mot det ennå på samme tid korsfestede og levende gamle mennesket. Korsfestelse er nemlig ikke det samme som full tilintetgjørelse. Korsfestelsen er det ferdige, tilintetgjørelsen det framtidige. Det er oppgaven som møter oss hver dag og hver stund til vi stiger over grensen og «ser han som han er».

Vi må altså lære oss til å skjønne bestemt mellom denne korsfestelsen og denne tilintetgjørelsen.

Det er ikke få som blander disse tingene sammen, eller rettere, de lærer at korsfestelse er det samme som tilintet-

gjørelse. Med en slik lære følger mange åndelige skader: En av dem er at en tror at det gamle mennesket er tilintetgjort ved korsfestelsen, og da ligger det snublen nær å komme inn i en falsk åndelig trygghet. Hva det kan lede til, har det praktiske liv ikke så få eksempler på.

Men har man i tanke og tro lært å skille mellom korsfestelsen og tilintetgjørelsen, så ligger også der en vei åpen til alvorlige forstyrrelser av det åndelige liv. Vi må ikke glemme at ordet sier: For at syndelegemet skulle bli til intet. At korsfestelse ikke er det samme som tilintetgjørelse, gir oss ikke rett til å gi det gamle mennesket så gode kår som mulig, som om korsfestelsen ikke betyr annet enn at det skal settes visse rimelige grenser for synd og uåndelighet. Korsfestelsen betyr at det gamle mennesket skal dødes. Så snart det gamle mennesket begynner å røre på seg, skal vi reise oss til kamp mot det for å tilintetgjøre det. Det er ikke en del av det gamle mennesket som er korsfestet. Det er det hele. Enhver yrting og alle yrtinger av det gamle mennesket er dødsdømt og skal dødes.

I Det nye Testamentet finner vi neppe noe mer rammende ord om denne kampen enn det vi leser i Gal. 5, 16-17.

La oss først stanse ved ordet «begjære»

I det menneskelige sjæleliv er ingen makt så sterk som begjæret, lysten. Når Andens og kjødets begjæringer settes opp mot hverandre, så betyr det at det er de sterkeste kreftene i menneskebarmen som nevnes ved navn og stilles fram i full belysning.

Det gamle mennesket har ifølge sitt vesen lyst til det onde. Vi har ingen grunn til å bli overrasket om de styggeste tanker og lyster stiger opp av dette ondskapens hav. Av og til bryter de fram med en naturmakts plutselige, voldsomme, eksplosive kraft, «kjødets lyster som er ferdige til som krutt å fatte ild så snart en gnist faller i det» (Rosenius). Måten for det og kraften i det vekslers i forhold til det som ligger nærmest for hver enkelt av

oss etter vår syndige vane fra den uomvendte tid etter særskilte eiendommeligheter ved natur og temperament.

Men Anden begjærer og. Anden rører seg i oss med makten av himmelkreftene. Også den kommer av og til plutselig og overraskende med en styrke og en ild som forferder oss og legger oss i støvet.

Vi har før pekt på at denne kampen mellom kjødelige begjæringer og himmelsk begjær vil vare ved med større eller mindre styrke så lenge jordlivet varer. Her vil vi feste oppmerksomheten ved en annen side av denne kampen.

Andens kamp mot kjødet volder lidelse. Denne lidelsen kommer dels av selve kampen og den spenningen som kampen fører med seg. Men den kommer og av at i denne kampen må vi stadig fornekte oss

selv. Så I ikke skal gjøre det I vil, står det. Det er ikke min vilje som skal være avgørende, men en annen vilje, en som krever absolutt herrerett over meg. Vi blir trett av denne kampen, denne evindelige spenningen og uroen. Skal det da aldri bli annerledes?

Men midt i kampen gir Gud oss salige hvilestunder. Vi smaker og ser at Herren er god. Og så takker vi for kampen. Kampens spenning er med å holde oss våken. Den utløser krefter og gir erfaringer som skaper et prøvet sinn. Håpet blir levende, jorden viker og himmelen åpner seg. Snart er vi hjemme og står for troen.

Fra «Gjennom ild».

Omvendelsens frukt

For en tid siden hadde jeg en samtale med en eldre troende, og vi kom inn på mange ting. Slike samtaler er vel sjeldne i vår tid, men de har mye større verdi enn noen av oss tror. Så jeg vil oppmuntre deg som leser dette til å forsøke å få slike samtaler i gang. Dere kan gjerne være flere sammen, men som oftest vil det nok bli best når bare to taler sammen.

For meg har slike samtaler gitt mye åndelig visdom og forstand, ja det er gjennom dem jeg har fått min bibelskole. Men siden de er så verdifulle er det trolig årsaken til at det er så få av dem. Der kan du få spørre, og der kan du få høre hva andre kjemper med og hva løsning de har funnet, og ditt åndelige syn blir utvidet, og troen vokser og finner næring.

Det vi to sat og snakket sammen om, det var det som overskriften på dette stykket taler om, og vi kom inn på den åndelige situasjon i dag. Blant annet sa han at omvendelsens frukt er kommet bort, derfor er stillingen blant oss slik som den er i dag. Og forkynnelsen er skyld i at det er slik. Ved det fikk jeg et nytt syn over vår stilling, og det er års-

aken til at dette stykke ble skrevet, da jeg tenkte at der kanskje finnes flere som trenger å se hva han såg.

Er omvendelsens frukt blitt borte, da er heller ikke troen og troens frukt tilstede, og vedkommende i en meget alvorlig stilling. Vil du ta for deg sangboken og lese nr. 408, der det står i et vers: «Bare de som kjenner syndens nød seg vender hen til nåden fri». Der ser vi at det er bare syndens nød som driver til omvendelse, til å søke nåden fri, og til omvendelsens frukt som er kjennskap til synden og sin fortapte tilstand og kjennskap til nåden i Kristus. Han sa at når stillingen er slik den er i dag blant de troende, da var årsaken at der ikke lenger var sann synderkjennelse. Synes du ikke at dette er sant? Denne frukt er ikke bare noe en kjenner i omvendelsen, men den må være der hele livet.

Kommer kjennskapet til - og smerten over din synd bort, da kommer du også bort fra nåden og ditt åndelige liv i troen på Jesus. Og i dag finnes det mange som sjelefienden har fått lurt dette kjennskapet fra, og det ser de ikke og

de kjenner ikke sin åndelige stilling til Gud. I stedet prøver de med sang og god løkkende tale for å få folket til å ta et åndelig standpunkt til Jesus. Og har de tatt et slikt standpunkt sies det at da er de frelst, enda det i våre forsamlinger går tusenvis som har tatt dette standpunkt uten å finne frem til frelse eller gjenfødelse. Dette å ta et valg er godt, for da begynner de å høre. Men får ikke omvendelsen føre til sorg og smerte over synden, får de heller ikke se inn i Guds nåde i Kristus, og omvendelse fører ikke frem og blir ikke sann.

Og det verste er at det finnes så få fedre som kan hjelpe dem. Du som er en forbeder be om at Gud må gi oss fedre som kan lede dem på rett veg. Og du som ikke får det til å være en kristen, deg vil jeg prøve å gi en hjelpende hånd ved å vise deg til 1. Johs. brev 4, 17. Der vil du finne hjelp, selv om det er din store vanske å tro det. Slik som han er, så er også vi i denne verden, det er mitt trygge hvilested. Der står skrevet om Han at hans ansikt skinner som solen og hans klær var hvite som sne. Slik er også vi i Guds øyne mens vi er her i denne verden.

Selv om du går der sur og gretten, og

ingen lyst har verken til å lese eller be, så er du likevel respektert i himmelen lik Jesus. Det er ikke tørst da når vi er i himmelen at vi blir slik, men det står at det er mens vi ennå er her i verden. Jeg skulle ønske du fikk tro det, da ville mange ting forandre seg. Det er et slikt syn på Jesus som kan gjøre deg lykkelig. Når du ser din synd og oppdager at du har en slik frelse, da først tenkes kjærligheten til Ham.

Vi kan ha en tro på Jesus uten at vi eier kjærligheten, og da gagnar det intet, sier Skriften. Les også nr. 222 i sangboken: «Ren og rettferdig himmelen verdig er jeg i verdens Frelser **alt nu** -.» Våg å tro dette, der du nå sitter og leser dette stykke. Det er i Jesus du er ren og rettferdig, i Ham som gjør syndere rettferdig. Rettferdighetsdrakten henger ferdig og venter på deg før du kommer til ham, det kan du se av fortellingen om den bortkomne sønnen.

Den ble ferdig da Jesus døde for dine synder og sto opp til din rettferdighet, står det skrevet. Den er ferdig for alle enten vi tror det eller ikke, men vi får ikke del i den før vi griper det i tro.

Ole Rolfsnes.

VED VEIKANTEN

AV H. E. WISLØFF

En dag Jesus gikk ut fra Jeriko, så han en mann ved navn Bartimeus sitte på veikanten. Mannen var blind og satt der og tigget. Da han hørte at det kom så mange på veien, spurte han hvem det var som kom og fikk vite at det var Jesus. Bartimeus hadde sikkert hørt tale om hvorledes Jesus hadde hjulpet mange før, og derfor begynte han å rope om hjelp. Jesus stanset og kalte den blinde til seg og spurte ham: «Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» «Herre at jeg må bli seende!» sa mannen. Og Jesus helbredet ham og Bartimeus fulgte ham på veien, lykkelig

og glad over å være blitt hjulpet.

I dag er det noe denne lille beretningen vil oss, for det er i grunnen merkelig hvor forholdene den gang er lik den situasjon mange av oss befinner seg i i dag.

Hva synes du er det mest karakteristiske ved Bartimeus? Tenk deg om.

Barn er ofte flinke til å finne poenget. Da barna våre var små og vi fortalte dem denne lille beretningen fra Jesu liv satte de en glimrende overskrift over den. De kalte den hverken for «den blinde tiggen», eller «Bartimeus», for navnet hans husket de ikke, men de kalte den for

«Mannen ved veikanten».

Den overskriften sier mye. Der ved veikanten satt han. Noen måtte kanskje følge ham dit hver morgen og hente ham hver kveld. Der ved veikanten satt han og tigget. Han var altså avhengig av andre i ett og alt, avhengig av hva andre ga ham.

Veien han satt ved var meget beferdet etter forholdene den gangen. Der gikk bl.a. de store pilgrimsskarene som dro opp til Jerusalem på høytidene. Han hørte hvor forventningsfulle de var da de gikk dit opp, og han hørte dem fortelle om store opplevelser de hadde hatt i templet da de kom tilbake. Alt dette hørte han - men selv kom han ingensteds. Han satt bare ved veikanten. Jeg kan nok tenke meg at det var noe vemodig over ham og at han satt der og lengtet etter å få bli med han og. Men hva hjalp det å lengte? Han kom ikke løs fra veikanten.

Det er nok mange i dag som kjenner seg igjen - åndelig sett. Gjør du?

Du er like ved den veien som fører til himmelen. Du er ikke blant dem som er langt borte fra Gud. Du har ikke snudd Gud og kristendommen ryggen på noen måte. Tvertom. Du både leser og ber og går meget og hører. Du er med andre ord så nær Guds rike - det er bare det at du er ikke helt med. Du sitter ved veikanten.

Men nesten en kristen - er ikke nok. Å sitte ved veien er ikke det samme som å gå på veien.

Nesten en kristen, det er å sitte ved veikanten det. Men der er det ikke Guds mening at du skal sitte. Du må og du skal opp på veien, og nå skulle jeg ønske jeg kunne få hjelpe deg.

Akkurat som Jesus gikk forbi mannen ved veikanten den gangen, kommer han forbi deg nå. Du kan ikke se ham, men han ser godt deg. Bartimeus kjente bare at det var noe spesielt som kom.

Han fikk vite at det var Jesus, og det var hans sjanse. Det er også din sjanse. Selv klarer du ikke å komme opp på veien. Du er åndelig sett en fattig og blind tigger, ute av stand til å komme tenger.

Men du får gjøre som Bartimeus, du får rope til ham om hjelp. Det er nok mange som vil prøve å få deg til å tie stille. Det nytter ikke, sier de. Men bare rop, du! for visst nytter det. Jesus stanset da han hørte Bartimeus rope. Han stanser hos deg og. Du skal vite at det er ingen ting Jesus heller vil enn hjelpe deg, og det som er like så stort er at han kan hjelpe deg. Ingen ting er umulig for ham. Så er det altså håp for deg. Jesus er din sjanse. Aldri går han forbi et menneske som trenger ham. Tvertom, han oppsøker det. Det er nemlig ikke det samme for ham hvordan du har det. Husk at han elsker deg med en evig kjærlighet. Nei, rop du bare og Jesus stanser hos deg.

«Kall ham hit!» sa han og disiplene skyndte seg bort til ham. «Vær frimodig!» sa de, «stå opp! Han kaller på deg!»

Det er akkurat det samme jeg skulle få si deg nå. Vær frimodig! Skynd deg! Jesus vil hjelpe deg!

Da kastet Bartimeus kappen av seg og sprang opp og kom til Jesus. Kappen som han hadde tullet seg inn i, hindret ham fra å springe over veigrøften. Derfor måtte han kaste den av seg.

Kast kappen du og. Du kommer ikke lenger før du er villig til å gjøre det.

Kappen som binder oss til veikanten kan være forskjellig for de forskjellige av oss. Det kan være en ting for en, noe annet for en annen. Men det som er felles for oss alle er at kappen må vi kaste om vi vil til Jesus!

For en er kappen menneskefrykten. Å hvor den kan binde. I Bibelen står det at menneskefrykten leder i snare. Det er mange som har opplevd sannheten av det.

Det er forunderlig hvor frykten for hva andre vil si og mene binder oss. Fri for den frykten er ingen av oss. Vi sliter med den kappen noen hver.

Men den kappen må du kaste av deg. Jeg skal si deg: det nytter ikke å venne seg av med menneskefrykten. Noen synes å mene det, men det går ikke. Menneskefrykten vender du deg ikke av med,

den må du bryte med. Du må kaste kappen hva det så enn må koste.

For en annen kan kappen være en eller annen synd de ikke vil gi opp. Det er noe du ikke får fred for i samvittigheten. Du unnskylder deg med at det bare er en liten filleting som du ikke skal gjøre slik nummer av. Men uroer den samvittigheten din deg så er den ikke så helt ubetydelig likevel. Du vet, en liten flis, kan være årsak til en blodforgiftning eller en verkefinger. Det gjelder å få den ut. Mange er havnet på veikanten fordi de lot en synd i fred. Uoppgjort synd er det verste av alt.

På en skoleandakt hadde jeg talt om dette at uoppgjort synd er det verste av alt, og jeg hadde sagt til barna at nå kunne de spørre hjemme hva de synes var det verste av alt.

En mor fortalte meg siden at hennes lille pike - 9 år - ved middagsbordet hadde fortalt at «presten var på skolen i dag og han sa at vi skulle spørre dere om hva som var det verste av alt. Hva synes du, far?»

«Folk en ikke kan stole på», svarte far.

«O du mor, hva synes du er det verste av alt?»

Mor hadde like før middagen hatt en liten kontrovers med den minste av guttene - en liten kar på 5 år. «Det verste av alt er uskikkelige gutter», svarte hun.

«Og du, Reidar, hva synes du er det verste av alt», spurte hun sin eldste bror, 11 år.

«Snerk i melkesuppa», svarte han kjapt.

Så kom turen til den yngste.

«Vil ikke si det.»

Jo, du må. Presten har sagt det.»

Den lille ble sittende og se rett ned i tallerkenen og så kom det, nesten uherlig: «Det er øynene til mor.» Mor sa ikke noe ved bordet, men etter at de hadde spist fikk hun den lille for seg selv og de fikk gjort opp hele saken.

Om kvelden da mor hadde vært inne og sagt god natt og hadde slukket lyset, kom det så ærlig fra barnesengen: «Jeg

syns ikke at det verste av alt er øynene dine, jeg, mor!»

Saken var gjort opp. Alt var i orden igjen. Har den lille hverdaghistorien noe å si deg? Guds blick kan holde deg fast ved veikanten inntil du er villig til å gjøre opp. Men da gir det blikket deg frimodighet til å kaste kappen.

Er det noe som binder deg? Er det et menneske du er blitt avhengig av, er det et forhold til et annet menneske som ikke er rett, en du bærer nag til, eller et vennskap som ikke har Guds vigsel? Bryt med det! Kast kappen og spring til Jesus!

For andre kan kappen være deres egne tanker og meninger. Du har gjort deg opp en bestemt mening om hvorledes alt dette skal være. Du vil at alt skal skje etter et bestemt skjema, så synes du ikke du opplever det slik som andre forteller at de har opplevd det. Kast kappen! Bibelen sier noe om at den ugudelige skal forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren.

Det er ikke dine tanker om disse ting som frelser deg. Sitter du fast i dine egne tankers villniss, så kast dem fra deg! Be som Jacob Paulli:

Lær meg å kjenne dine tanker,
og øyes i å tenke dem!

Og når i angst mitt hjerte banker,
da må du lokke smilet frem

Når jeg har tenkt mig trett til døden -
si så hva du har tenkt, o, Gud!

Da kan jeg se at morgenrøden
bak tvil og vånnde veller ut.

Det er også noen for hvem kappen simpelthen er det at de får det ikke til. Alt de strever, leser og ber er til ingen nytte. De er og blir ved veikanten. Det er mange som har det slik. De sier ærlig: du skulle vite hvor gjerne jeg vil bli en kristen, men jeg kan ikke få det til. Jeg har gjort det ene forsøk etter det andre, men like mislykket har det vært alt sammen.

Hør hva Jesus sa til mannen ved veikanten da ha hadde kastet kappen og var

kommet til ham. «Hva vil du at jeg skal gjøre for deg?» Legg merke til at Jesus sa ikke et ord mer om hva den blinde tiggen skulle gjøre. Han hadde gjort det han skulle gjøre: han hadde kastet kappen og sprunget til Jesus. Nå var det Jesus som skulle gjøre det avgjørende. Hva vil du at jeg skal gjøre for deg? «Herre, at jeg må bli seende,» sa mannen og Jesus åpnet hans øyne.

Hva vil nå du svare når Jesus spør deg? Ja, for nå spør han deg. Svar ham nå ærlig.

Jeg vet ikke hva du vil svare. Kanskje du vil si ham tre ting:

1. «Herre, jeg holder ikke ut tomrommet i mitt indre! Herre, gi meg fred! Gjør meg fri, virkelig fri i mitt innerste vesen.»

Du er så fattig. **alt er tomhet, og den tomheten føder den såre lengselen.** Du er blind, du famler i mørket og finner ikke fram. Du roper, men får ikke svar. Du ser bare en truende finger, ikke en åpen favn du kan gjemme deg i.

Noen glede har du ikke. Frimodighet vet du ikke hva er. Alt er så håpløst stengt. Du kommer ikke av flekken, blir bare sittende ved veikanten.

Prøv nå og bli stille og hør hva han har å si deg. Nå har du sagt nok, la nå ham få komme til orde. Jesus vil nemlig be deg at du nå ser på det som **han har gjort** for deg! Det er fullbrakt! Det er nok det som han gjorde. **Han er din fred.** Se hen til ham! Det er han som er ditt håp.

Du vet, det beror på hva troens øye nvliler ved. Hviler det på noe i deg, da vil freden flykte fra deg, men ser du på ham, vil hans fred senke seg ned over deg - av **nåde.** For det er nåde at det som er umulig for deg - det du altså ikke får til tross for alt det du strever - det gjorde Gud. Det er det troens blikk på ham som nå skal løse deg. Fatt derfor mot! Renn med ham!

2. Og du vil kanskje si til ham: «Herre, gi kraft til seier!»

Du er så trett av deg selv og av alle dine nederlag. Det er så ydmykende å tape så

ofte som du gjør. Du er glad ikke andre kan se all elendigheten din, men selv ser du den og lider under den. Ofte er forresten dine nederlag så åpenbare at alle må se dem.

Herre gi seier!

Ja, kan du seire i det hele tatt? Du lever jo i en ufullkommen verden. Kjødet er skrøpelig selv om ånden er villig. Må du ikke finne deg i at det fullkomne når du aldri her?

Du skal seire, og du kan seire. Det fullkomne når du ikke, men hør hva Guds ord sier: du skal mer enn seire ved ham som elsket deg. Men merk deg: **ved ham.**

Jesus viser deg igjen hen til korset. Han har vunnet og du skal vinne. Ved korsets kraft skal du seire. Ja, han viser deg mer enn korset. Går det an? Er det noe mer enn korset? Ja, det er **en åpen grav. Jesus lever!** Ved hans oppstandelseskraft skal du seire. Ved troen skal han leve i ditt hjerte, og der han lever, der er seieren.

Bygg heller ikke her på noe av ditt eget. Det er ikke noe verd. Regn med ham. Spring over veigrøften og kast deg i den opptandsnes armer med alle dine nederlag. Hos ham skal du få kjenne hva oppstandelseskraft er. La ham få fylle deg, eie deg. Gi Gud makt!

3. Til slutt vil du kanskje si til ham: «Herre! bruk meg!»

Du har gått der så avhengig av andre, levd på det de har gitt deg. Selv har du ikke hatt noe å gi. Du lengter etter å bli et menneske som kan være til velsignelse for andre.

Spring over veigrøften. Dine livsoppgaver har ligget uløst så lenge. Gud har ventet på deg. Han har bruk for deg! Han regner med deg! Men den han skal kunne bruke, må han få eie helt.

— Beretningen om Bartimeus begynte med å fortelle at han satt der som en blind tigger ved veien. Den slutter med å fortelle om en lykkelig mann som fulgte ham på veien, og der lovt og priste han Gud. La nå Bartimeus' historie bli din

Sommarskulane 1981

1. Sommarskule på Lundheim Folkehøgskole, Moi, 24.-28. juni.

Talarar: cand. theol. Øivind Andersen, Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård.

Leiar: Styret.

PROGRAM:

Onsdag 24. juni:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
» 20.00 Møte ved A. Lid.

Torsdag 25. juni:

Kl. 10.00 Bibeltime ved G. Nygård.
» 11.30 Bibeltime ved Ø. Andersen.
» 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Trua sin opphavsmann
» 20.00 Møte ved T. Nilsson. Offer til «Lov og Evangelium».

Fredag 26. juni:

Kl. 10.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Trua sin strid.
» 11.30 Bibeltime ved A. Lid.
» 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson. Emne: Jag tror på Gud Fader Allsmåktig.
» 20.00 Møte ved Ø. Andersen. Offer.

Laurdag 27. juni:

Kl. 10.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Jesus Kristus Stållføreträdaren.
» 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
» 17.00 Bibeltime ved Ø. Andersen.
» 20.00 Møte ved G. Nygård.

Su dag 28. juni:

Kl. 10.00 Møte ved R. Linkjendal. Offer til misjonen.
» 11.30 Møte ved Ø. Andersen.
» 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding innan 1. juni til Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 Nærbø - gjerne skriftleg med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år.
Tlf. 04-433685.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreid seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/ oppreid seng kr. 125,- pr. døgn.
Full pensjon u/ oppreid seng kr. 110,- pr. døgn.
Under 15 år kr. 65,- pr. døgn.
Under 6 år går fritt.

For kjøp plass og campingvogn, kr. 25,- pr. døgn.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

2. Sommarskule med årsmøte på Bakketun Folkehøgskole, Verdal, 15.-19. juli

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård.

Leiar: Godtfred Nygård.

PROGRAM:

Onsdag 15. juli:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
» 20.00 Møte ved G. Nygård.

Torsdag 16. juli:

Kl. 10.00 Årsmøte, formannen leier. Andakt ved O. Dyrøy.
» 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Synden mot Den Hellige Ande.
» 20.00 Møte ved A. Lid. Offer til «Lov og Evangelium».

historie. Gjør du som han. Da blir ditt rop om nåde til en lovsang for den nåde som har tatt oss ham da du kastet kappen og laget spranget over veigrøften.

Fra «Under åpen himmel»

Fredag 17. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Abraham, Isak og Jakob's Gud.
- » 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
 - » 17.00 Bibeltime ved G. Nygård.
 - » 20.00 Møte ved T. Nilsson. Offer.

Laurdag 18. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved A. Lid.
- » 11.30 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Det finst ingen som Gud.
 - » 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Förtappelsen.
 - » 20.00 Møte ved R. Linkjendal.

Sundag 19. juli:

- Kl. 10.00 Møte ved O. Dyrøy. Offer til misjonen.
- » 11.30 Møte ved T. Nilsson.
 - » 13.00 Middag som avslutning på sommarskolen.

Send innmelding innan 1. juli til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset - gjerne skriftleg med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år.

Tlf. 054-27435.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreid seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/ oppreid seng kr. 120,- pr. døgn.

Full pensjon u/ oppreid seng kr. 105,- pr. døgn.

Under 15 år kr. 60,- pr. døgn.

Under 6 år går fritt.

For teltplass og campingvogn kr. 25,- pr. døgn.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

x x x

Alle er hjarteleg velkomne til sommarskulane - både som faste deltakarar og elles til dei enkelte møta.

Helsing Styret.

